

gel, ako mu nebi sodnijska preiskava vsega tako natančno pričala. Kot goljuf obsojeni Brandstetter je za 64.000 fl. opeharil državo, njegov prijatelj g. Seidl, se loti svitlega cesarja, ker mu ne skaže časti, do katere ima cesar vsled ženinega testamena pravico. To je sramota, to je madež, kateri grdi ves okraj, vse Seidlove velilce, vso Štajersko, ki je tega prišleca iz „Pemskega“ pobrala in mu toliko častnih služeb naložila.

Prav imajo torej novi srenjski odborniki v Kamci da bodo g. Seidlu odyzeli častno srenjčanstvo. Tega v Avstriji ni vreden človek, ki cesarju ne da, kar je cesarju kot načelnik krajnega šolskega odbora dolžen. Prav imajo Križevčani, ki bodo g. Seidla tožili, da jim pred sodnijo račun položi kam je za šolo sporočeni denar spravil. Prav bi tudi bilo, ko bi se državni zbor znebil človeka, ki mu gotovo ni na posebno čast.

Važnost sklepov dunajskega shoda avstrijskih katoličanov.

Za resolucijami ali sklepi dunajskega shoda, katere smo nedavno na tem mestu objavljali, moramo še par besedic poslati o njihovi važnosti. Ta bo kmalu razvidna, ako nekoliko pogledamo v majhno pa zanimivo zgodovino shoda, ter kratko pomislimo: od koga, kako in zakaj da je bil sklican.

Marsikdo je morebiti mislil, da so duhovniki temu shodu prvi povod dali. To ni po vsem resnično. Glavni začetniki so mu bili svetni gospodje, vrli domoljubi in zvesti sinovi sv. katoliške Cerkve, namreč udje društva sv. Mihaela na Dunaju. Po nasvetu barona Stalfrieda je društvo 8. nov. 1875 sklenilo, vsa cerkvena društva v Avstriji pozvati na splošno zborovanje na Dunaju in je v ta namen tudi iz sebe izvolilo poseben odsek odborikov. Ti so pa kmalu prepričali se, da bolje kaže, če se na zborovanje pokličejo ne posamezna društva, ampak posamezni verni katoličani na podlagi postave o zborovanju od 15. nov. 1867. To se je tudi zgodilo letos in srečno dovršilo meseca maja po skoro 2letnem pripravljanju. Grof Pergen je kot načelnik pripravljevalnega odbora pred vsem sv. očetu Piju IX., potem pa tudi vsem avstrijskim nadškofom, škofom in samostanskim prednikom naznanil, kar se namerjava, ter je prosil za potrebno podporo. Še le, ko so vse priprave dokončane bile, vse ovire premagane, so odborniki meseca februarja 1877 razposlali do katoličanov našega cesarstva oklic, v katerem so jih povabili na Dunaj k zborovanju.

Oklic se je tako glasil: „Slehernej veri na razodeto resnico in na čeznaturno božjo uredbo sveta nasprotuvajoči in celó sovražni duh si marljivo prizadeva, vse krščanske naprave porušiti. Tudi po naših domačih deželah je že marsikaj pogubnega dogonal. Mnogo takih ljudi, kateri se

poklicani mislijo, na razvitek javnih razmer tvoriteljstvenski upljivati, se je lotila tolika pogubna zmešnjava v mišljenju, da so nesposobni postali, resnico ločiti od zmote, pravico od krivice, dobro od hudega; pa tudi izmed onih, kateri so vero ohranili, stoji mnogo pred obžalovanja vrednimi dogodki brez sveta, brez srčnosti, to pa zato, ker ne vedo prav, kako bi zajezili razsajajočo reko. Najsvetejšje koristi človeštva so v nevarnosti, temeljne podlage krščanskemu pravnemu redu se neprenehoma rušijo: neizmerna nesreča mora zadeti vse, če jih res poderó. V takih razmerah morajo katoličani, katerim je predobro znano, da iz zmotnjav sedanjih dni nihče zaželjene poti ne najde, če mu ne sveti luč krščanske resnice, čedalje bolj živahno čutiti potrebo, da se vsaj med seboj pogovorijo o sredstvih, po katerih bi se dalo pretečim nevarnostim v okom priti in za to svrho potrebno delavnost vzbuditi. In v ta namen smo podpisani, po sijajnem zgledu svojih vernih sbratov na Nemškem, Francoskem in Italijanskem spodbujeni, poskusili, tudi avstrijske katoličane pozvati na velik shod. Preuzvišeni cerkveni pastirji, in drugi skušeni in enako misleči možje so naše podvzetje pohvalili da celo z veseljem pozdravili in svojo podporo obečali; naš milostljivi knez in nadškof dr. Janez Rudolf Katschker so pa blagovoljno prevzeli pokroviteljstvo shoda. Tudi sv. oče Pij IX. so naš namenjeni shod odobrili in mu podelili svoj apostolski blagoslov. Splošni shod avstrijskih katoličanov celega cesarstva se bo torej obhajal na Dunaju od 16. do 19. aprila t. l. Predmeti, o katerih se bo posvetovalo na podlagi od odborikov priredjenih priprav, obsegajo 1. socialne zadeve, 2. šolo, 3. cerkveno umetnost, 4. katoliško časništvo, 5. katoliško življenje, 6. kat. polit. društvene zadeve.

Na splošni shod avstrijskih katoličanov celega cesarstva vabimo torej vse zveste, katoliško misleče podložnike našega svitlega cesarja in gospoda, kateri enako nam čutijo potrebo vzajemnega porazuma, moralčne podpore, in upamo, da se bodo ovega shoda zvesti katoliški možje iz vseh kraljestev in dežel cesarstva udeležili v mogoče velikem številu ter mu po marljivem udeleževanju naklonili čast in veljavo res avstrijskega shoda, bogatega po obilnih uspehih.

Na Dunaju, na den stolice sv. Petra, 22. feb. 1877.

Anton grof plem. Pergen, Jožef grof Barbo plem. Wakseustein, Henrik grof plem. Brandis, Jožef deželni grof plem. Fürstenberg, Franc Gössner, Alojzij Karlon, Alojzij princ Liechtenstein, dr. Jožef Oelz, dr. Julij plem. Reccabona, Franc Schueh, Leon grof plem. Thun, Janez Turnber.

Ker so kmalu po veliki noči bili poklicani deželni zbori na letošnje zborovanje, se katoliški shod ni mogel obhajati 16.—20. aprila, kakor je bilo v oklicu naznanjeno. Shod je bil torej preročen in res sijajno obhajan 30. aprila in 1. 2. 3. maja 1877.